

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 28 januari 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Direktiv 2012/13/EU – Artiklarna 4–7 – Rättighetsinformation i bilagorna I och II – Rambeslut 2002/584/RIF – Rätt till information vid straffrättsliga förfaranden – Rättighetsinformation i samband med anhållande – Rätt att bli informerad om anklagelsen – Rätt att få tillgång till material som rör målet – En person som grips på grundval av en europeisk arresteringsorder i den verkställande medlemsstaten”

I mål C-649/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Spetsializiran nakazatelen sad (Särskilda brottmålsdomstolen, Bulgarien) genom beslut av den 20 augusti 2019, som inkom till domstolen den 3 september 2019, i brottmålet mot

IR,

ytterligare deltagare i rättegången:

Spetsializirana prokuratura,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna M. Ilešič, E. Juhász, C. Lycourgos (referent) och I. Jarukaitis,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Vlácil och T. Machovičová, samtliga i egenskap av ombud,
- Tysklands regering, genom J. Möller, M. Hellmann och E. Lankenau, samtliga i egenskap av ombud,
- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér och R. Kissné Berta, båda i egenskap av ombud,
- Österrikes regering, genom J. Schmoll, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: bulgariska.

– Europeiska kommissionen, inledningsvis genom S. Grünheid, Y.G. Marinova och R. Troosters, därefter genom S. Grünheid och Y.G. Marinova, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 30 september 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 6 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 2012, s. 1) samt artiklarna 1.3 och 8 och formuläret i bilagan till rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584) och giltigheten av detta rambeslut.
- 2 Begäran har framställts i ett brottmål mot IR för brott som har samband med olaglig handel med cigaretter.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Rambeslut 2002/584

- 3 I skälen 5, 6 och 12 i rambeslut 2002/584 anges följande:

”(5) ... De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller lagföring. ...

(6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en 'hörnsten' i det rättsliga samarbetet.

...

(12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 [FEU] och återspeglas i [stadgan], särskilt [avdelning] VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder, om det finns objektiva skäl för att tro att den europeiska arresteringsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.”

4 I artikel 1 i detta rambeslut föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 i [FEU].”

5 I artikel 8 i nämnda rambeslut föreskrivs följande:

”1. En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

- a) Den eftersöktes identitet och nationalitet.
- b) Namn, adress, telefonnummer, faxnummer och e-postadress till den utfärdande rättsliga myndigheten.
- c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.
- d) Brottets beskaffenhet och brottsrubricering, särskilt med avseende på artikel 2.
- e) En beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersöktes delaktighet i brottet.
- f) Det straff som dömts ut, om det rör sig om en slutlig dom, eller den straffskalan för brottet som föreskrivs i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.
- g) Eventuella andra konsekvenser av brottet.

2. Den europeiska arresteringsordern skall översättas till ett språk som är officiellt i den verkställande medlemsstaten. Varje medlemsstat får, när detta rambeslut antas eller vid en senare tidpunkt, i en förklaring som skall deponeras hos rådets generalsekretariat förklara att den kommer att godta en översättning till ett annat eller flera andra av Europeiska gemenskapernas officiella språk.”

6 I bilagan till rambeslut 2002/584 finns ett formulär där det preciseras vilka uppgifter som den europeiska arresteringsordern ska innehålla.

Direktiv 2012/13

7 I skälen 3, 11, 14, 21, 27, 28 och 39 i direktiv 2012/13 anges följande:

”(3) Genomförandet av principen om ömsesidigt erkännande av domar eller beslut vid straffrättsliga förfaranden förutsätter att medlemsstaterna har förtroende för varandras straffrättsliga system. Omfattningen av ömsesidigt erkännande är i hög grad beroende av en rad parametrar, bland annat mekanismer till skydd för misstänkta eller tilltalade personers rättigheter och gemensamma miniminormer för att underlätta tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande.

...

- (11) Den 30 november 2009 antog rådet en resolution om en färdplan för att stärka misstänkta eller tilltalade personers processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden [(EUT C 295, 2009, s. 1)] (nedan kallad färdplanen). ...

...

- (14) Detta direktiv rör åtgärd B i färdplanen. Det fastställer gemensamma minimiregler när det gäller information om rättigheter och om anklagelsen till misstänkta eller tilltalade personer i straffrättsliga förfaranden, i syfte att öka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna. Detta direktiv bygger på de rättigheter som fastställs i stadgan, särskilt artiklarna 6, 47 och 48 i denna, och bygger på artiklarna 5 och 6 i [Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen)], såsom dessa tolkas av Europadomstolen. I detta direktiv används uttrycket 'anklagelse' för att beskriva samma begrepp som uttrycket 'anklagelse' som används i artikel 6.1 i Europakonventionen.

...

- (21) En hänvisning i detta direktiv till misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats bör förstås som en hänvisning till varje situation där misstänkta eller tilltalade personer under de straffrättsliga förfarandena frihetsberövas i den mening som avses i artikel 5.1 c i Europakonventionen så som den tolkas i Europadomstolens rättspraxis.

...

- (27) Personer som misstänks för att ha begått ett brott ska erhålla all den information om anklagelsen som behövs för att de ska kunna förbereda sitt försvar och för att man ska kunna garantera ett rättvist förfarande.
- (28) Informationen som tillhandahålls till misstänkta eller tilltalade personer om den brottsliga gärning de misstänks ha gjort sig skyldig till eller anklagas för bör tillhandahållas utan dröjsmål och senast före polisens eller en annan behörig myndighets första officiella förhör med dem samt utan att det påverkar de pågående utredningarna. En beskrivning av omständigheterna, inklusive, om de är kända, tid och plats, rörande den brottsliga gärning som personen i fråga misstänks ha gjort sig skyldig till eller anklagas för, och den eventuella brottsrubriceringen, bör tillhandahållas i tillräckligt utförlig form med beaktande av det skede av det straffrättsliga förfarandet i vilket beskrivningen tillhandahålls, så att man garanterar ett rättvist förfarande och möjliggör ett effektivt utövande av rätten till försvar.

...

- (39) Rätten att få skriftlig information om rättigheter i samband med frihetsberövande som föreskrivs i detta direktiv gäller även i tillämpliga delar för personer som blivit frihetsberövade som ett led i verkställigheten av en europeisk arresteringsorder i enlighet med ... rambeslut 2002/584.... För att hjälpa medlemsstaterna att utforma rättighetsinformation till sådana personer har det utarbetats en förlaga som bifogas i bilaga II. Förlagan är vägledande och kan komma att ses över både i samband med kommissionens rapport om genomförandet av detta direktiv och även sedan alla åtgärder som anges i färdplanen har genomförts.”

8 I artikel 1 i direktivet föreskrivs följande:

”Detta direktiv fastställer bestämmelser om misstänkta eller tilltalade personers rätt till information om deras rättigheter vid straffrättsliga förfaranden och om anklagelsen mot dem. Det fastställer även bestämmelser om rätten till information för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder angående deras rättigheter.”

9 I artikel 3 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer utan dröjsmål underrättas om åtminstone följande processuella rättigheter, så som dessa tillämpas enligt nationell rätt, för att dessa rättigheter ska kunna utövas effektivt:

- a) Rätten till tillgång till försvarare.
- b) Rätten till kostnadsfri juridisk rådgivning och villkoren för att erhålla sådan rådgivning.
- c) Rätten att bli underrättad om anklagelsen, i enlighet med artikel 6.
- d) Rätten till tolkning och översättning.
- e) Rätten att tala.

2. Medlemsstater ska se till att den information som lämnas enligt punkt 1 ska ges muntligen eller skriftligen, på ett enkelt och lättillgängligt språk, med beaktande av utsatta misstänkta eller tilltalade personers eventuella särskilda behov.”

10 I artikel 4 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats skriftligen erhåller rättighetsinformation utan dröjsmål. De ska ges tillfälle att läsa rättighetsinformationen samt ska ha rätt att behålla den under hela den tid de är frihetsberövade.

2. Utöver den information som anges i artikel 3 ska den rättighetsinformation som avses i punkt 1 i den här artikeln innehålla information om följande rättigheter, så som dessa tillämpas enligt nationell rätt:

- a) Rätten att få tillgång till material som rör målet.
- b) Rätten att få konsulära myndigheter och en person underrättade.
- c) Rätten att få tillgång till akut sjukvård.
- d) Det högsta antal timmar eller dagar en misstänkt eller tilltalad person kan hållas frihetsberövad innan han eller hon ställs inför en rättslig myndighet.

3. Rättighetsinformationen ska även innehålla grundläggande information om eventuella möjligheter, enligt nationell rätt, att angripa anhållandets laglighet, få till stånd en förnyad prövning av häktningsbeslutet, eller begära tillfällig frigivning.

4. Rättighetsinformationen ska vara avfattad på ett enkelt och lättillgängligt språk. En vägledande förlaga till rättighetsinformationen återfinns i bilaga I.

5. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer erhåller rättighetsinformation skriven på ett språk de förstår. Om rättighetsinformationen inte finns tillgänglig på lämpligt språk ska misstänkta eller tilltalade personer underrättas om sina rättigheter muntligen på ett språk som de förstår. Rättighetsinformation på ett språk de förstår ska därefter ges till dem utan onödigt dröjsmål.”

11 I artikel 5 i direktiv 2012/13 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att personer som frihetsberövats som ett led i verkställigheten av en europeisk arresteringsorder utan dröjsmål erhåller lämplig rättighetsinformation med information om deras rättigheter enligt den lagstiftning genom vilken rambeslut 2002/584... genomförs i den verkställande medlemsstaten.

2. Rättighetsinformationen ska vara avfattad på ett enkelt och lättillgängligt språk. En vägledande förlaga till rättighetsinformationen återfinns i bilaga II.”

12 Artikel 6 i direktivet har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta och tilltalade personer erhåller information om den brottsliga gärning som de är misstänkta eller anklagade för. Den informationen ska tillhandahållas utan dröjsmål och vara så utförlig som krävs för att säkerställa ett rättvist förfarande och ett effektivt utövande av rätten till försvar.

2. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats informeras om skälen till anhållandet eller häktningen, inbegripet vilken brottslig gärning som vederbörande misstänks eller anklagas för att ha begått.

3. Medlemsstaterna ska se till att utförlig information om anklagelsen, inbegripet brottets art och brottsrubriceringen liksom det sätt på vilket den tilltalade personen varit delaktig i brottet, tillhandahålls senast när de sakförhållanden som ligger till grund för anklagelsen lämnas in till en domstol.

4. Medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer utan dröjsmål informeras om alla ändringar i den information som tillhandahållits i enlighet med denna artikel, där så krävs för att man ska kunna säkerställa ett rättvist förfarande.”

13 I artikel 7 i direktivet föreskrivs följande:

”1. När en person anhålls och häktas under något skede av ett straffrättsligt förfarande ska medlemsstaterna se till att handlingar som rör det specifika målet, som är i de behöriga myndigheternas besittning och som är väsentliga för att i enlighet med nationell rätt effektivt angripa anhållandets eller häktningsbeslutets laglighet, görs tillgängliga för frihetsberövade personer eller för deras försvarare.

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillgång till åtminstone all bevisning som är i behöriga myndigheters besittning, oavsett om den talar för eller emot de misstänkta eller tilltalade personerna, ges dessa personer eller deras försvarare, för att man ska kunna säkerställa ett rättvist förfarande och för att förbereda försvaret.

3. Utan att det påverkar punkt 1 ska den tillgång till det material som avses i punkt 2 beviljas inom rimlig tid – senast när de sakförhållanden som ligger till grund för anklagelsen lämnas in till en domstol för avgörande – för att rätten till försvar ska kunna utövas effektivt. Om de behöriga myndigheterna kommer i besittning av ytterligare bevisning ska de bevilja tillgång till denna inom rimlig tid, så att den kan beaktas.

4. Genom undantag från punkterna 2 och 3 kan, under förutsättning att detta inte påverkar rätten till en rättvis rättegång, tillgång till visst material vägras om sådan tillgång kan innebära ett allvarligt hot mot en annan persons liv eller grundläggande rättigheter, eller om en sådan vägran är absolut nödvändig för att skydda ett viktigt allmänintresse, till exempel i sådana fall där tillgång skulle kunna påverka en pågående utredning, eller riskerar att allvarligt skada den inre säkerheten i den medlemsstat där det straffrättsliga förfarandet inleddes. Medlemsstaterna ska, i enlighet med förfarandena i nationell rätt, se till att ett beslut att vägra tillgång till visst material i enlighet med denna punkt fattas av en rättslig myndighet eller åtminstone kan bli föremål för rättslig prövning.

5. Tillgång som avses i denna artikel ska vara kostnadsfri.”

- 14 I bilaga I till direktiv 2012/13 finns en vägledande förlaga till rättighetsinformation. Det anges i den bilagan att ”[d]enna förlaga syftar endast till att hjälpa nationella myndigheter att sammanställa rättighetsinformation på nationell nivå. Denna förlaga är inte bindande för medlemsstaterna. När medlemsstaterna utarbetar sin rättighetsinformation får de anpassa förlagan till sina nationella regler och lägga till ytterligare användbar information. Medlemsstatens rättighetsinformation ska tillhandahållas vid anhållandet eller häktningen. Detta hindrar emellertid inte medlemsstaterna från att lämna skriftlig information till misstänkta eller tilltalade personer även i andra situationer under straffrättsliga förfaranden.”
- 15 Nämnda förlaga innehåller åtta rubriker om information.
- 16 I bilaga II till direktiv 2012/13 finns en vägledande förlaga till rättighetsinformation som ska lämnas till personer som har frihetsberövats på grundval av en europeisk arresteringsorder. Det anges i den bilagan att ”[d]enna förlaga syftar endast till att hjälpa nationella myndigheter att sammanställa rättighetsinformation på nationell nivå. Denna förlaga är inte bindande för medlemsstaterna. När medlemsstaterna utarbetar sin rättighetsinformation får de anpassa förlagan till sina nationella regler och lägga till ytterligare användbar information”.
- 17 Nämnda förlaga innehåller fem rubriker om information.

Bulgarisk rätt

- 18 Rambeslut 2002/584 genomförs genom Zakon za ekstraditsiata i evropeyskata zapoved za arest (lagen om utlämning och om den europeiska arresteringsordern) (DV nr 46 från år 2005). Artikel 37 i denna lag och formuläret i bilagan till lagen motsvarar artikel 8 i nämnda rambeslut och formuläret i rambeslutet.
- 19 Artikel 65.3 andra meningen och artikel 269.3.4 b i Nakazatelno-protsesualen kodeks (straffprocesslagen) (nedan kallad NPK) hindrar inte användning av rättsmedel när personen har anhållits i den verkställande medlemsstaten.
- 20 Det föreskrivs i artikel 55 NPK och artiklarna 72–74 i Zakon za Ministerstvoto na vatreshnite raboti (lagen om inrikesministeriet) (nedan kallad ZMVR) att personer som de bulgariska myndigheterna anhåller i Bulgarien ska informeras om de rättigheter som de har i egenskap av anhållen person och om de rättigheter som de har i egenskap av tilltalad person. Enligt artikel 72.4 ZMVR samt artiklarna 65 och 270 NPK ska den anhållna personen informeras om rätten att överklaga arresteringsordern och att få kännedom om alla handlingar i målet i samband med ett överklagande. Vederbörande ska kunna ha en direkt kontakt med sin försvarare, även om denna har förordnats ex officio. Domstolen ska ex officio till den anhållna personen även sända en kopia av anklagelseakten, i vilken de gärningar som anklagelsen avser utförligt anges, samt beslutet om fastställande av dagen för förhandlingen, i vilket den anhållna personens rättigheter i domstolsförfarandet utförligt anges.

Omedelbart efter det att den anhållna personen har informerats om sina rättigheter och de faktiska och rättsliga omständigheter som anklagelsen grundas på får han eller hon överklaga arresteringsordern till domstol.

Målet vid den nationella domstolen och tolknings- respektive giltighetsfrågorna

- 21 Spetsializirana prokuratura (Specialåklagarmyndigheten, Bulgarien) inledde ett straffrättsligt förfarande mot IR, som har anklagats för att ha deltagit i en brottsorganisation i syfte att begå skattebrott. Under det inledande skedet av det straffrättsliga förfarandet, som han var föremål för och under vilken han företräddes av två försvarare, informerades IR endast om vissa av hans rättigheter i egenskap av tilltalad person.
- 22 När det straffrättsliga förfarandet mot IR inleddes vid domstol den 24 februari 2017 hade IR lämnat sin hemvist och han kunde inte lokaliseras. De två försvarare som hade företrätt honom under det inledande skedet av det straffrättsliga förfarandet förklarade sig inte längre företräda honom. Det förordnades ex officio en ny försvarare för att företräda IR.
- 23 Genom beslut av den 10 april 2017, som fastställdes i andra instans den 19 april 2017, häktade den hänskjutande domstolen IR, vilket utgjorde en nationell arresteringsorder. IR deltog inte i förfarandet och han företräddes av den försvarare som hade förordnats ex officio.
- 24 Den 25 maj 2017 utfärdades en europeisk arresteringsorder mot IR, som ännu inte har återfunnits. Den försvarare som hade förordnats ex officio för att företräda honom ersattes av en ny försvarare, som också förordnades ex officio.
- 25 Den hänskjutande domstolen beslutade att upphäva arresteringsordern, eftersom nämnda domstol inte var säker på huruvida den europeiska arresteringsorder som den hade utfärdat mot IR var förenlig med unionsrätten, med motiveringen att IR inte hade informerats om vissa rättigheter som han kunde göra gällande enligt bulgarisk rätt.
- 26 Den hänskjutande domstolen har understrukit att den, efter att ha beslutat att utfärda en ny europeisk arresteringsorder mot IR, önskar erhålla preciseringar om de uppgifter som ska fogas till en sådan order, för att säkerställa att de rättigheter som ges i direktiv 2012/13 iakttas.
- 27 Den hänskjutande domstolen anser att det av bestämmelserna i detta direktiv inte klart framgår huruvida artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i direktivet ska tillämpas på en person som har gripits i en annan medlemsstat på grundval av en europeisk arresteringsorder.
- 28 Det önskas klarhet i huruvida personer som grips på grundval av en europeisk arresteringsorder kan göra gällande inte endast de rättigheter som uttryckligen anges i artikel 5 och i bilaga II till direktiv 2012/13, utan även de som avses i artikel 4 och i bilaga I till direktivet. Denna fråga uppkommer även beträffande de rättigheter som avses i artiklarna 6.2 och 7.1 i direktivet, eftersom det inte är säkert att den person som avses med en europeisk arresteringsorder kan göra gällande dessa rättigheter i den medlemsstat där en sådan order ska verkställas.
- 29 Om en person som har gripits i den verkställande medlemsstaten på grundval av en europeisk arresteringsorder ska anses ha alla de rättigheter som vederbörande skulle ha haft om han eller hon hade gripits i den utfärdande medlemsstaten, önskar den hänskjutande domstolen dessutom få klarhet i huruvida artikel 8 i rambeslut 2002/584 ska tolkas på så sätt att innehållet i den europeiska arresteringsordern kan ändras så, att de rättsmedel som kan användas mot de arresteringsorder som den domstolen har utfärdat återges däri, enligt artikel 4.3 i direktiv 2012/13.

- 30 För det fall det ska anses att uppgifterna i formuläret i rambeslut 2002/584 inte kan kompletteras, önskar den hänskjutande domstolen vidare få klarhet i huruvida det finns andra medel som i praktiken kan säkerställa ett effektivt utövande av de rättigheter som IR har enligt direktiv 2012/13, omedelbart efter det att han har gripits i en annan medlemsstat på grundval av en europeisk arresteringsorder. Ett av dessa medel skulle kunna bestå i att denna person informeras om sina rättigheter enligt artikel 4.3 i direktivet och om skälen till att han frihetsberövats enligt artikel 6.2 i direktivet samt om sin rätt att få tillgång till handlingar enligt artikel 7.1 i samma direktiv. Detta skulle kunna föranleda den hänskjutande domstolen, som har utfärdat den europeiska arresteringsordern, att till nämnda person, efter att ha fått kännedom om att denne gripits, sända rättighetsinformation vid frihetsberövande, en kopia av den nationella arresteringsordern och tillhörande bevisning samt kontaktuppgifter till den nämnda personens ombud och, om personen begär det, en kopia av övriga handlingar i målet som rör vederbörande.
- 31 Om det dessutom anses att den domstol som har utfärdat den europeiska arresteringsordern har möjlighet att antingen komplettera nämnda orders lydelse, genom att lägga till information om den gripna personens rättigheter, eller informera den gripna personen om dennas rättigheter efter gripandet, utan att för den skull vara skyldig att göra det, uppkommer enligt den hänskjutande domstolen en fråga om giltigheten av rambeslut 2002/584, vilket inte säkerställer ett effektivt utövande av de rättigheter som den gripna personen ska ha enligt direktiv 2012/13 samt artiklarna 6 och 47 i stadgan.
- 32 Mot denna bakgrund beslutade Spetsializiran nakazatelen sad (Särskilda brottmålsdomstolen, Bulgarien) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) Gäller den tilltalade personens rättigheter enligt artikel 4, i synnerhet punkt 3, samt artiklarna 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 för en person som har gripits på grundval av en europeisk arresteringsorder?
 - 2) Om fråga 1 besvaras jakande: Ska artikel 8 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att det är tillåtet att ändra innehållet i den europeiska arresteringsordern i fråga om formuläret i bilagan, i synnerhet genom införande av ny text i detta formulär angående den eftersökta personens rätt gentemot de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten att angripa den nationella och den europeiska arresteringsordern?
 - 3) Om fråga 2 besvaras nekande: Är det förenligt med skäl 12 och artikel 1.3 i rambeslut 2002/584, med artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 samt med artiklarna 6 och 47 i [stadgan] att en europeisk arresteringsorder utfärdas med ett exakt iakttagande av formuläret i bilagan (det vill säga utan att informera den eftersökta personen om dennas rättigheter gentemot den utfärdande rättsliga myndigheten) och den utfärdande rättsliga myndigheten omedelbart efter det att den har fått kännedom om att den eftersökta personen har gripits informerar denna om hans eller hennes rättigheter och till vederbörande översänder de relevanta handlingarna?
 - 4) Är rambeslut 2002/584 giltigt om det inte finns några andra rättsliga medel för att säkerställa de rättigheter som en person som gripits på grundval av en europeisk arresteringsorder har enligt artikel 4, i synnerhet punkt 3, samt artiklarna 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13?”

Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

- 33 Den tyska regeringen tvivlar på att begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning av det skälet att det inte pågår något mål vid den hänskjutande domstolen, eftersom den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot IR har upphävts. De frågor som har ställts är således enbart hypotetiska, och skulle dessutom endast vara av betydelse vid antagande av en ny europeisk arresteringsorder, för det fall IR inte längre finns i Bulgarien.

- 34 EU-domstolen erinrar härvidlag om att enligt dess fasta praxis är de nationella domstolarna endast behöriga att begära att domstolen ska meddela förhandsavgörande om ett mål pågår vid dem och om förfarandet i fråga är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär (dom av den 31 maj 2005, *Syfait m.fl.*, C-53/03, EU:C:2005:333, punkt 29, och dom av den 16 september 2020, *Anesco m.fl.*, C-462/19, EU:C:2020:715, punkt 36).
- 35 I det samarbete mellan EU-domstolen och de nationella domstolarna som har inrättats genom artikel 267 FEUF ankommer det uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till EU-domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen av unionsrätten (dom av den 17 oktober 2019, *Elektorazpredelenie Yug*, C-31/18, EU:C:2019:868, punkt 31 och där angiven rättspraxis).
- 36 Av detta följer att frågor om tolkningen av unionsrätten presumeras vara relevanta. En begäran från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen eller bedömningen av giltigheten av en unionsbestämmelse inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 16 oktober 2019, *Winterhoff och Eisenbeis*, C-4/18 och C-5/18, EU:C:2019:860, punkt 36 och där angiven rättspraxis).
- 37 I förevarande fall råder det inget tvivel om att det rör sig om ett pågående mål och att förfarandet är av rättskipningskaraktär. Specialåklagarmyndigheten har nämligen inlett ett straffrättsligt förfarande som fortfarande pågår mot IR, vilken har anklagats för att ha deltagit i en brottsorganisation i syfte att begå skattebrott och för vilken en försvarare har förordnats *ex officio*.
- 38 Det är även viktigt att påpeka att den hänskjutande domstolen har angett att den vänt sig till EU-domstolen för att – beroende på svaren på de frågor som har ställts – kunna anta en ny europeisk arresteringsorder mot IR. Det kan därmed inte anses att de frågor som har ställts inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det mål som pågår vid den hänskjutande domstolen, eller att problemet är hypotetiskt.
- 39 Utfärdandet av en europeisk arresteringsorder får dessutom till följd att den eftersökta personen kan gripas, vilket därmed påverkar vederbörandes individuella frihet. EU-domstolen har slagit fast att när det gäller ett förfarande om en sådan order omfattas säkerställandet av de grundläggande rättigheterna i första hand av den utfärdande medlemsstatens ansvar. För att säkerställa dessa rättigheter – som kan föranleda en rättslig myndighet att fatta ett beslut om att utfärda en europeisk arresteringsorder – är det väsentligt att den myndigheten har möjlighet att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, *AY (Arresteringsorder – Vittne)*, C-268/17, EU:C:2018:602, punkterna 28 och 29).
- 40 Begäran om förhandsavgörande kan följaktligen tas upp till prövning.

Prövning av tolknings- respektive giltighetsfrågorna

Den första frågan

- 41 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 4, i synnerhet punkt 3, samt artiklarna 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 ska tolkas på så sätt att de rättigheter som avses där gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder.
- 42 Enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som den ingår i (se bland annat dom av den 4 maj 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, punkt 44, och dom av den 6 oktober 2020, Jobcenter Krefeld, C-181/19, EU:C:2020:794, punkt 61).
- 43 Såvitt avser den aktuella bestämmelsens lydelse föreskrivs det härvidlag i artikel 4.1 i direktiv 2012/13 att medlemsstaterna ska se till att misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats skriftligen erhåller rättighetsinformation utan dröjsmål. I artikel 4.3 i direktiv 2012/13 föreskrivs att denna rättighetsinformation ska innehålla grundläggande information om eventuella möjligheter, enligt nationell rätt, att angripa anhållandets laglighet, få till stånd en förnyad prövning av häktningsbeslutet eller begära tillfällig frigivning.
- 44 Även artikel 6.2 i direktivet avser misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats. Det föreskrivs i denna bestämmelse att medlemsstaterna ska se till att dessa personer informeras om skälen till anhållandet eller häktningen, inbegripet vilken brottslig gärning som vederbörande misstänks eller anklagas för att ha begått.
- 45 Vad beträffar artikel 7.1 i direktiv 2012/13 – i vilken det föreskrivs att när en person anhålls och häktas under något skede av ett straffrättsligt förfarande ska medlemsstaterna se till att handlingar som rör det specifika målet, som är i de behöriga myndigheternas besittning och som är väsentliga för att, i enlighet med nationell rätt, effektivt angripa anhållandets eller häktningsbeslutets laglighet, görs tillgängliga för anhållna personer eller för deras försvarare – avser även den punkten dessa misstänkta och tilltalade personer, vilket framgår när denna punkt jämförs med punkt 2 i samma artikel.
- 46 Domstolen konstaterar att en bedömning av de aktuella bestämmelsernas lydelse i sig inte gör det möjligt att fastställa huruvida personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder hör till misstänkta eller tilltalade personer som anhållits eller häktats i den mening som avses i direktiv 2012/13 och för vilka de rättigheter som avses i dessa bestämmelser gäller.
- 47 Under dessa omständigheter ska nämnda bestämmelser tolkas med beaktande av deras sammanhang och målet med direktiv 2012/13.
- 48 Vad beträffar bestämmelsernas sammanhang, kan det konstateras att artikel 5 i direktiv 2012/13 uttryckligen avser rättigheterna för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder. Enligt artikel 5.1 ska medlemsstaterna se till att dessa personer utan dröjsmål erhåller lämplig rättighetsinformation med information om deras rättigheter enligt den lagstiftning genom vilken rambeslut 2002/584 genomförs i den verkställande medlemsstaten. Det framgår av punkt 2 i den artikeln att det finns en vägledande förlaga till rättighetsinformationen i bilaga II till direktivet.
- 49 Samma artikel ska läsas mot bakgrund av skäl 39 i direktiv 2012/13, i vilket skäl det anges att rätten att få skriftlig information om rättigheter i samband med frihetsberövande som föreskrivs i detta direktiv endast gäller i tillämpliga delar för personer som har blivit frihetsberövade som ett led i

- verkställandet av en europeisk arresteringsorder. I nämnda skäl hänvisas det, i detta syfte, endast till den vägledande förlagan i bilaga II till direktivet för att hjälpa medlemsstaterna att utforma rättighetsinformation till sådana personer.
- 50 Det ska påpekas att den vägledande förlagan skiljer sig från den som finns i bilaga I till direktivet och som avser artikel 4 i detta. Sistnämnda förлага avser den rättighetsinformation som ska lämnas till misstänkta och tilltalade personer som har anhållits eller häktats.
- 51 Även om medlemsstaterna får anpassa de båda vägledande förlagorna till sina nationella regler och lägga till ytterligare användbar information, såsom uttryckligen framgår av inledningen till bilagorna I och II till direktiv 2012/13, innehåller nämnda förlagor nämligen en enda identisk rubrik, den som avser hjälp av en försvarare. Övriga rubriker i samma förlagor rör, såsom följer av deras rubrik eller deras innehåll, rättigheter antingen för en person som är misstänkt eller tilltalad i ett straffrättsligt förfarande, såvitt avser bilaga I till direktiv 2012/13, eller för en person som har frihetsberövats på grundval av en europeisk arresteringsorder, såvitt avser bilaga II till direktivet.
- 52 Såsom generaladvokaten har påpekat, i punkt 44 i sitt förslag till avgörande, föreskrivs det inte i någon bestämmelse i direktiv 2012/13 att en person som har gripits på grundval av en europeisk arresteringsorder ska erhålla skriftlig information med de uppgifter som finns i de båda vägledande förlagorna i bilagorna I och II till direktivet.
- 53 Det ska, mot bakgrund av artikel 5 i direktiv 2012/13, jämförd med skäl 39 i direktivet, dessutom anses att de bestämmelser vars tolkning den hänskjutande domstolen har begärt inte avser personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder, eftersom dessa bestämmelser gäller misstänkta eller tilltalade personer som har anhållits eller häktats.
- 54 Detta konstaterande bekräftas av skäl 21 i direktivet, enligt vilket en hänvisning i direktivet till misstänkta eller tilltalade personer som har anhållits eller häktats bör förstås som en hänvisning till varje situation där misstänkta eller tilltalade personer under de straffrättsliga förfarandena frihetsberövas i den mening som avses i artikel 5.1 c i Europakonventionen såsom den tolkas i Europadomstolens praxis.
- 55 Såsom generaladvokaten har påpekat, i punkt 47 i sitt förslag till avgörande, avser sistnämnda bestämmelse den situationen där en person är lagligen arresterad eller på annat sätt berövad friheten för att ställas inför behörig rättslig myndighet såsom skäligen misstänkt för att ha begått ett brott, eller när det skäligen anses nödvändigt att hindra personen från att begå ett brott eller att undkomma efter att ha gjort detta. En sådan situation skiljer sig från den som avses i artikel 5.1 f i Europakonventionen, nämligen att en person är lagligen arresterad eller på annat sätt berövad friheten för att förhindra att vederbörande obehörigen reser in i landet eller som ett led i ett förfarande som rör personens utvisning eller utlämning. Sistnämnda fall motsvarar det system med en europeisk arresteringsorder som har införts genom rambeslut 2002/584.
- 56 Den tolkning av artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13, med beaktande av deras sammanhang, enligt vilken dessa bestämmelser inte gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder bekräftas även av direktivets mål.
- 57 Det kan härvidlag konstateras att det i artikel 1 i direktiv 2012/13, i vilken direktivets syfte anges, görs åtskillnad mellan rättigheterna för misstänkta eller tilltalade personer och rättigheterna för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder. Enligt den artikeln fastställer direktivet således bestämmelser om misstänkta eller tilltalade personers rätt till information om deras rättigheter vid straffrättsliga förfaranden och om anklagelsen mot dem. Det anges i artikeln att direktivet även fastställer bestämmelser om rätten till information för personer som är föremål för en europeisk arresteringsorder angående deras rättigheter.

- 58 Det framgår av denna artikel, jämförd med skälen 14, 27 och 39 i direktiv 2012/13, att direktivet syftar till att fastställa gemensamma minimiregler när det gäller information till misstänkta eller tilltalade personer i straffrättsliga förfaranden, för att de ska kunna förbereda sitt försvar och för att man ska kunna garantera ett rättvist förfarande, men att det även avser att bevara särdragen i förfarandet för en europeisk arresteringsorder.
- 59 Rambeslut 2002/584 om en europeisk arresteringsorder syftar, genom inrättandet av ett förenklat och effektivare system för överlämnande, direkt mellan rättsliga myndigheter, av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för Europeiska unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsbestämmelsen), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 32 och där angiven rättspraxis).
- 60 Genom att det i artikel 5 i direktiv 2012/13 föreskrivs att personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder utan dröjsmål ska erhålla lämplig rättighetsinformation med information om deras rättigheter enligt den lagstiftning genom vilken rambeslut 2002/584/RIF genomförs i den verkställande medlemsstaten, bidrar direktivet effektivt till detta syfte avseende förenkling av och snabbhet i förfarandet.
- 61 Såsom generaladvokaten har påpekat, i punkt 44 i sitt förslag till avgörande, är det dessutom så, att redan när den person som avses med en europeisk arresteringsorder, som utfärdats för lagföring, överlämnas till myndigheterna i den medlemsstat som har utfärdat arresteringsordern, förvärvat vederbörande ställning som "tilltalad person", i den mening som avses i direktiv 2012/13, och erhåller alla de rättigheter som är knutna till denna ställning, däribland de som föreskrivs i artiklarna 4, 6 och 7 i direktivet. Personen kan därmed förbereda sitt försvar och garanteras ett rättvist förfarande, i enlighet med direktivets mål.
- 62 Mot bakgrund av det anförda ska den första tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 4, i synnerhet punkt 3, samt artiklarna 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 ska tolkas på så sätt att de rättigheter som avses där inte gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder.

Den andra frågan

- 63 Den andra frågan har enbart ställts för det fall artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 ska tolkas på så sätt att de rättigheter som avses där gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder. Med beaktande av svaret på den första frågan finns det därför ingen anledning att besvara den andra frågan.

Den tredje och den fjärde frågan

- 64 Den hänskjutande domstolen har ställt sin tredje och sin fjärde fråga, vilka ska prövas tillsammans, för att domstolen ska avgöra huruvida rambeslut 2002/584 är giltigt mot bakgrund av direktiv 2012/13 samt artiklarna 6 och 47 i stadgan, eftersom det i rambeslutet föreskrivs att den information som tillhandahålls personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder är begränsad till den information som avses i artikel 8.1 i rambeslutet och som anges i formuläret i rambeslutets bilaga samt i förslaget i bilaga II till direktivet.

- 65 EU-domstolen erinrar inledningsvis om att en unionsrättsakts materiella lagenlighet inte kan prövas mot bakgrund av en annan unionsrättsakt av samma rang, förutom om rättsakten har antagits med tillämpning av sistnämnda rättsakt eller om det i en av dessa rättsakter uttryckligen föreskrivs att den ena rättsakten ska ges företräde framför den andra (dom av den 8 december 2020, Ungern/parlamentet och rådet, C-620/18, EU:C:2020:1001, punkt 119).
- 66 I förevarande fall är både rambeslut 2002/584 och direktiv 2012/13 sekundärrättsakter och rambeslut 2002/584 har inte antagits med tillämpning av direktiv 2012/13, vilket för övrigt har antagits efter rambeslutet. Det har inte heller uttryckligen föreskrivits att den ena av dessa båda rättsakter ska ges företräde framför den andra. Det finns följaktligen ingen anledning att pröva huruvida rambeslut 2002/584 är giltigt mot bakgrund av bestämmelserna i direktiv 2012/13.
- 67 Det ska däremot prövas huruvida detta rambeslut är giltigt mot bakgrund av artiklarna 6 och 47 i stadgan.
- 68 Den hänskjutande domstolen undrar i synnerhet huruvida, när de rättigheter som avses i artiklarna 4, 6.2 och 7.1 i direktiv 2012/13 inte gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder, det blir omöjligt eller överdrivet svårt för nämnda personer att angripa de nationella och europeiska arresteringsorder som har utfärdats mot dem.
- 69 I synnerhet gäller, såsom framgår av punkt 70 i domen av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheterna i Lübeck och Zwickau) (C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), att beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder ska kunna överklagas till domstol, i den utfärdande medlemsstaten, på ett sätt som till fullo uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd. För att kunna utöva sina rättigheter enligt direktiv 2012/13 på ett effektivt sätt, måste den berörda personen åtnjuta dessa rättigheter inte enbart efter att ha överlämnats till de utfärdande rättsliga myndigheterna, utan redan från den tidpunkt då personen greps i den verkställande medlemsstaten.
- 70 Det ska erinras om att det i artikel 1.3 i rambeslut 2002/584 anges att rambeslutet inte påverkar skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 FEU.
- 71 Systemet med en europeisk arresteringsorder, som infördes genom detta rambeslut, grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande, som i sin tur grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna vad gäller de nationella rättsordningarnas förmåga att säkerställa ett likvärdigt och verksamt skydd för de grundläggande rättigheter som erkänns på unionsnivå och särskilt i stadgan (dom av den 10 november 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, punkt 23 och där angiven rättspraxis, och dom av den 9 oktober 2019, NJ (Åklagarmyndigheten i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punkt 27).
- 72 När en europeisk arresteringsorder har utfärdats med syftet att en annan medlemsstat ska gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring, ska denna person i det första skedet av förfarandet redan ha kommit i åtnjutande av processrättsliga skyddsregler och grundläggande rättigheter, vilka det ankommer på de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten att säkerställa skyddet av enligt tillämplig nationell rätt, bland annat i syfte att utfärda en nationell arresteringsorder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheterna i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 66, och dom av den 9 oktober 2019, NJ (Åklagarmyndigheten i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punkt 33).
- 73 Domstolen har tidigare således slagit fast att systemet med en europeisk arresteringsorder innehåller två nivåer av skydd för de processuella rättigheter och grundläggande rättigheter som den eftersökta personen ska åtnjuta. Det rättsliga skyddet på den första nivån, det vill säga vid antagandet av ett nationellt rättsligt avgörande, såsom en nationell arresteringsorder, kompletteras nämligen av det

skydd som ska säkerställas på den andra nivån, det vill säga när den europeiska arresteringsordern utfärdas, vilket kan komma att ske kort tid efter det att nämnda nationella rättsliga avgörande har meddelats (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheterna i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 67, dom av den 9 oktober 2019, NJ (Åklagarmyndigheten i Wien), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, punkt 34, och dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagaren i Lyon och i Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 59).

- 74 Eftersom utfärdandet av en europeisk arresteringsorder kan begränsa den rätt till frihet som den berörda personen har och som har stadfäst i artikel 6 i stadgan, innebär detta skydd att ett avgörande ska meddelas på i vart fall den ena av dessa båda skyddsnivåer för att det ska kunna anses uppfylla de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd (dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheterna i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 68, och dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagaren i Lyon och i Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 60).
- 75 Den andra skyddsnivån för den berördes rättigheter innebär särskilt att den utfärdande rättsliga myndigheten ska kontrollera att erforderliga villkor för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern är uppfyllda och att den på ett objektivt sätt – med beaktande av samtliga omständigheter som talar till den berörda personens för- och nackdel, och utan att riskera att påtvingas yttre anvisningar, särskilt från den verkställande makten – ska pröva huruvida utfärdandet är proportionerligt (dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagaren i Lyon och i Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punk 61 och där angiven rättspraxis).
- 76 Det ska tilläggas att, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 81 i sitt förslag till avgörande, rambeslut 2002/584 ingår i ett övergripande system med garantier för ett effektivt domstolsskydd som föreskrivs i andra unionsbestämmelser, däribland direktiv 2012/13, som antagits på området för straffrättsligt samarbete och som bidrar till att underlätta för den person som avses med en europeisk arresteringsorder att utöva sina rättigheter.
- 77 Såsom har påpekats i punkt 61 är det så, att den person som avses med en europeisk arresteringsorder, som utfärdats för lagföring, förvärvat ställning som ”tilltalad person”, i den mening som avses i direktiv 2012/13, redan från den tidpunkt då vederbörande överlämnas till myndigheterna i den medlemsstat som har utfärdat arresteringsordern, och personen erhåller därmed alla de rättigheter som är knutna till denna ställning och som föreskrivs i artiklarna 4, 6 och 7 i direktivet, så att han eller hon kan förbereda sitt försvar och garanteras ett rättvist förfarande, i enlighet med direktivets mål.
- 78 Vad beträffar den period som föregår överlämnandet av den person som avses med en sådan europeisk arresteringsorder till de behöriga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten, ska det dessutom påpekas, för det första, att det i artikel 8.1 d och 8.1 e i rambeslut 2002/584 föreskrivs att en europeisk arresteringsorder ska innehålla uppgifter om brottets beskaffenhet och brottsrubricering, samt en beskrivning av de omständigheter under vilka brottet begåtts, inbegripet tidpunkt och plats samt den eftersökta personens delaktighet i brottet. Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 79 i sitt förslag till avgörande motsvarar dessa uppgifter i huvudsak dem som avses i artikel 6 i direktiv 2012/13.
- 79 För det andra kräver inte rätten till ett effektivt domstolsskydd att rätten, enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten, att överklaga beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder för lagföring kan utövas innan den berörda personen överlämnas till de behöriga myndigheterna i den

medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagaren i Lyon och i Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkterna 69–71).

- 80 Endast den omständigheten att den person som avses med en europeisk arresteringsorder som utfärdats för lagföring inte informeras om de rättsmedel som kan användas i den utfärdande medlemsstaten och inte får tillgång till material som rör målet förrän efter att ha överlämnats till de behöriga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten kan följaktligen inte medföra att rätten till ett effektivt domstolsskydd i något avseende har åsidosatts.
- 81 Av det anförda följer att det vid prövningen av den tredje och den fjärde frågan inte har framkommit någon omständighet som kan påverka giltigheten av rambeslut 2002/584 mot bakgrund av artiklarna 6 och 47 i stadgan.

Rättegångskostnader

- 82 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 4, i synnerhet punkt 3, samt artiklarna 6.2 och 7.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden ska tolkas på så sätt att de rättigheter som avses där inte gäller för personer som har frihetsberövats som ett led i verkställandet av en europeisk arresteringsorder.**
- 2) **Det har vid prövningen av den tredje och den fjärde giltighetsfrågan inte framkommit någon omständighet som kan påverka giltigheten av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, mot bakgrund av artiklarna 6 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.**

Underskrifter